

„üks soldati naene, kes seält tulnud, on keik
„mulle rääkinud, kostis issa, „waenlane on
„saand pillotud, agga se koht, kus meie
„Willemit seisnud, tasfund woito. — Urge
„nutke mitte! surrema peame keik! kas läks
„temma eel, ehk meie — kui hing agga rah-
„ho paika saab! ja senna temma mehhe
„hing wist sai, sest mitte wallatus, agga kur-
„ri nou aiand tedda senna — agga
„olle waenlane tedda pöggemisse peält mah-
„halõnud — ta surri woiteldes! Wag-
„ga ja pehme süddamega olli ta lapses-
„dit, ja se wois wägga tigge olla, kelle pär-
„rast temma wihhaseks sai. Agga kui mees
„ollu ta ka, kui mehhe kord tullu, ja kuhho üks-
„ki ei julgend minna, senna temma läks;
„sest hea süddame tunnistus olli ikka tem-
„ma saatia. Urge nutke sepärrast mitte —
„temma on parreminne asjutud, kui meie
„pattused weel! — Agga kes sedda nutto
„siiski wois keelda, ja wanna issa nuttis
„isse, ehk weel halledam, kui teised.“

Et küll Liso lotus nüüd wägga otsas olli,

siiski se nou, tüdrukko põlwe jada, ei lahku-
nud temmast, ja ta ütles: „egga mul hää-
„bi sest olle, kui muido inimeste seffa kol-
„ban; ehk mis se naese nimmi parremaks
„teeb, kui armastus sedda ei tõsta?“ — —
Agga nüüd olli Liso ühhel lihharwette teisel
pühhal wanna emmaga kirrikus olnud. Ja,
lounat sües, rääkisid nemmad teistele, mis
jutlusest nende mele jāmud — kuida need
kaks jüngrit Emaust, kes ni wägga Jeesuse
surma pärrast leinasid, ni teadmatta rõ-
mustud said. Ja Liso ütles: „keik mo
„werri hakkas liikuma, sedda kuuldes —
„kallis Jummal! nemmad kõndisid temma-
„ga, ja ei teadnud mitte, et temma isse se
„ollu — kui meie omma Willemit ka nens-
„da saaksime nähha!“ Siis ütles wanna
isssa: „ärä te patto, laps, sedda ihhalda-
„des, mis koggoniste ei sünni! sinno usk õp-
„petab, et sa tedda teises ellus nähha saad,
„olgo sul küll sest armust. Siin on keik
„pole peäl. Agga siiski touseb ka murrest
„ja waerwast mitto rõõm; Eks olle meie